

Sygn. akt	III AUa 1043/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 marca 2016 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **2 marca 2016 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **10 września 2015 r.** sygn. akt **III U 1342/14**

oddala apelację

Sygn.akt III AUa 1043/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 marca 2016 r.

Decyzją z dnia 9 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. M. prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, dochodzonego wnioskiem z dnia 25 sierpnia 2014 r. w trybie przepisów ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 184 w/w ustawy w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego ponieważ nie dowiódł zarówno wymaganego ogólnego stażu ubezpieczeniowego (który w tym wypadku wyniósł 24 lata 11 miesięcy i 22 dni) jak i okresu kwalifikowanego zatrudnienia. W tym ostatnim przypadku organ rentowy podkreślił bowiem, że – wbrew treści przedłożonego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych- nie można uznać pracy wnioskodawcy na stanowisku technika dentystycznego w Samodzielnym Publicznym ZOZ w K. (w okresach od 16 stycznia 1977 r. do 22 czerwca 1989 r., od 14 listopada 1989 r. do 24 maja 1990r. oraz od 1 sierpnia 1990 r. do 28 lipca 1991 r. i od 1 września 1991 r. do 31 grudnia 1998 r.) za ten rodzaj kwalifikowanego zatrudnienia ponieważ nie była to praca przy produkcji i przetwórstwie żywic i tworzyw sztucznych przynależna wyłącznie branży chemicznej do której to nie można zaliczyć w/w zakładu pracy .

Wnioskodawca S. M. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego zarzucił, że legitymuje się zarówno 25 letnim okresem składkowymi i nieskładkowym jak też 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych . Jak naprowadzał bowiem odwołujący do ogólnego stażu ubezpieczeniowego należy jeszcze dodatkowo uwzględnić - jako okres składkowy uzupełniający- okres jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w czasie wakacji kiedy to był słuchaczem Medycznego Studium Zawodowego w K. (od 1 lipca 1974r. do 31 sierpnia 1974 r.) ,a z kolei gdy idzie o okres pracy w warunkach szczególnych, to wbrew stanowisku ZUS za taki winien być uznany -dowodzony stosownym świadectwem pracy w warunkach szczególnych -okres zatrudnienia w Samodzielnym Publicznym ZOZ w K. na stanowisku technika dentystycznego skoro w zarządzeniu resortowym Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. MZiOS Nr 8 poz. 40) w pkt 2 poz. 17 Działu IV Wykazu stanowisko to zostało wprost wymienione. Dodatkowo wnioskodawca powoływał się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie zaś 6 marca 2013 r. sygn. akt III AUa 1243/12, którym potwierdzono uprawnienie technika dentystycznego do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.- odnosząc się do naprowadzanego w odwołaniu żądania wnioskodawcy uwzględnienia dodatkowego okresu składkowego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie wakacyjnym – kolejną decyzją z dnia 6 listopada 2014 r. ponownie odmówił S. M. prawa do dochodzonej emerytury, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko o braku zarówno wymaganego okresu ogólnego ubezpieczenia jak i kwalifikowanego zatrudnienia wnioskodawcy ,przy dodatkowym jedynie uzasadnieniu ,iż okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie wakacji nie może być uwzględniony ponieważ wnioskodawca nie miał wówczas statusu domownika rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Wnioskodawca S. M. odwołał się i od tej decyzji ZUS, podtrzymując w całości dotychczasowe stanowiska o spełnieniu wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego.

Sprawy z w/w odwołań S. M. zostały przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia w trybie art. 219 k.p.c.

Kolejną decyzją z dnia 28 listopada 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.- uchylając uprzednie decyzje z dnia 9 października

i 6 listopada 2014 r. - odmówił raz jeszcze wnioskodawcy prawa do emerytury, przyjmując jednak tym razem, że legitymuje się on wymaganym okresem pracy

w warunkach szczególnych, niemniej jednak nie dowiódł koniecznego ogólnego okresu ubezpieczenia, przy wcześniejszej argumentacji, iż w okresie wakacyjnym wnioskodawca nie miał statusu domownika rolnika .

W odwołaniu od tej decyzji S. M. w szczególności naprowadzał . że ostatnio ukształtowana linia orzecznictwa tak sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego (przy wskazaniu na m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego

z S. z dnia 31 sierpnia 2006 r. III AUa 397/06 i wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 19 grudnia 2000 r. II U KN 155/00) **przemawia za uznaniem jego pracy**

w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie wakacji za uzupełniający okres składkowy.

Na potwierdzenie zaś stałości, wymiaru i rodzaju wykonywanych wówczas prac w gospodarstwie rolnym rodziców ,odwołujący powoływał zarówno dowody z dokumentów jak i dowody osobowe z zeznań świadków.

Również to odwołanie wnioskodawcy połączone zostało przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia z wcześniejszymi sprawami z odwołań S. M..

Tymczasem Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

w dniu 17 kwietnia 2015 r. wydał decyzję w której - uchylając uprzednią z dnia 28 listopada 2014 r. – odmówił po raz kolejny wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych – powracając do swojej pierwotnej argumentacji o nie legitymowaniu się przez wnioskującego zarówno wymaganym okresem ogólnego ubezpieczenia jak i okresem pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od tej decyzji S. M. , podtrzymał raz jeszcze swoje dotychczasowe stanowisko o spełnieniu wszystkich koniecznych warunków nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego , zwracając dodatkowo uwagę , że niezrozumiałe jest dla niego stanowisko ZUS, który ostatecznie uznał jego pracę technika dentystycznego za pracę w warunkach szczególnych , aby w aktualnej decyzji – nie wiedzieć z jakich względów – powrócić do poprzedniej argumentacji o braku podstaw do takiej kwalifikacji jego zatrudnienia.

Tak jak uprzednio również to odwołanie S. M. połączone zostało przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia z pozostałymi jego sprawami.

Po rozpoznaniu odwołań S. M. ,Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu , wyrokiem z dnia 10 września 2015 r. (sygn. akt III U 1342/14);

- w pkt I.- oddalił odwołanie od decyzji z dnia 17 kwietnia 2015 r.,

-w pkt II.-zaś – umorzył postępowanie w sprawach z odwołań wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 9 października 2014 r., 6 listopada 2014 r. i 28 listopada 2014 r. Na podstawie

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu ustalił, że wnioskodawca S. M. ur. (...), w dniu 25 sierpnia 2014 r. wystąpił do pozwanego organu rentowego

z wnioskiem o ustalenie prawa do wcześniejsze emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych ,dokumentując kwalifikowany rodzaj zatrudnienia świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 stycznia 2003 r. wystawionym przez Samodzielny Publiczny ZOZ w K. w którym potwierdzono , że w czasie zatrudnienia na stanowisku technika dentystycznego (od 16 stycznia 1977 r. do 22 czerwca 1989 r., od 14 listopada 1989 r. do 24 maja 1990 r., od 1 sierpnia 1990 r. do 28 lipca 1991 r. i od 1 września 1991 r. do 31 stycznia 2003 r.) wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych przewidzianą w Dziale IV poz. 17 pkt 2 załącznika do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. (...) Nr 8, poz.40). Równocześnie dla wykazania wymaganego okresu ogólnego ubezpieczenia S. M. wskazywał na dodatkowy okres jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 1 września 1969 r. do 26 maja 1973 r. kiedy to był uczniem Liceum Ogólnokształcącego, przedkładając w tym względzie zarówno stosowne dokumenty i jak i pisemne oświadczenia: własne oraz świadków. Powyższe legło zaś u podstaw stanowiska ZUS o braku wymaganego okresu ogólnego ubezpieczenia wnioskodawcy (ten bowiem nawet przy uwzględnieniu wykazywanego we wniosku okresu pracy w

gospodarstwie rolnym rodziców w czasie pobierania nauki w szkole średniej zamknął się w wymiarze 24 lat.11 miesięcy i 22 dni), jak

i braku koniecznych 15 lat pracy w warunkach szczególnych z uwagi na zatrudnienie w zakładzie pracy nie należącym do branży chemicznej. Opierając się następnie na przeprowadzonych w postępowaniu sądowym dowodach tak z dokumentów jak i dowodach osobowych z zeznań świadków i samego odwołującego, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu ustalił, że S. M. będąc słuchaczem Medycznej Szkoły Policealnej w K. w okresie wakacji od 1 lipca do 31 sierpnia 1974 r. mieszkał razem ze swoimi rodzicami I. M. i S. M. we wsi S. gdzie zameldowany był na pobyt stały. Gospodarstwo rolne rodziców wnioskodawcy było wielohektarowe (10 ha) i użytkowane rolniczo, a nadto w gospodarstwie tym był liczny inwentarz żywy (11 krów, konie, trzoda chlewna). Wnioskodawca w czasie wakacji, tak jak pozostali domownicy, w pełni uczestniczył w wyjątkowo intensywnych w tamtym okresie pracach polowych przy żniwach, sianokosach, |

a także przy obrządki inwentarza żywego. Z kolei gdy idzie o pracownicze zatrudnienie S. M., to Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu ustalił, że wnioskodawca podjął pracę w Samodzielnym Publicznym ZOZ w K. z dniem 16 stycznia 1977 r. na stanowisku technika dentystycznego i stanowisko to zajmował przez okres 10 lat aby z dniem 2 stycznia 1984 r. objąć stanowisko starszego technika dentystycznego, co łączyło się z dodatkowymi obowiązkami w zakresie nadzoru prac, zgłaszania zapotrzebowania na materiały itp. Niemniej jednak wnioskodawca zarówno jako technik jak i starszy technik dentystyczny wykonywał cały czas protezy zębowe, mosty, protezy szkieletowej, korony akrylanowe, łyżki indywidualne i odlewy modeli gipsowych, zajmował się również wykonywaniem wzorników woskowych na tych modelach gipsowych, ustawianiem zębów akrylanowych przed przymiarką i modelowaniem oraz po przymiarence. Swoje czynności odwołujący wykonywał w pracowni protetycznej po otrzymaniu zlecenia od stomatologa. Pracował od 8 rano do

15 w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na tym stanowisku. W swojej pracy wnioskodawca używał gipsu, wosku, metalu chromoniklu, gumek do polerowania, tarcz karborundowych do czyszczenia, past polerskich, kamieni szlifierskich itp. W spornym okresie czasu w Samodzielnym Publicznym ZOZ w K. było zatrudnionych 7 techników dentystycznych, pracujących w trzech pomieszczeniach. Nie było przy tym podziału ze względu na rodzaj prac i wszyscy technicy wykonywali taką samą pracę na wszystkich etapach. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione. Jakkolwiek bowiem Sąd I instancji- dokonując oceny prawnej sprawy- przyjął, że odwołujący legitymuje się wymaganym okresem ogólnego ubezpieczenia uznając, iż okres wakacyjnej pracy na gospodarstwie rolnym rodziców jest uzupełniającym okresem składkowym w rozumieniu art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalno-rentowej (kładąc nacisk na stałość i rozmiar wykonywanej przez wnioskodawcę wówczas pracy

w miejscu swego stałego zameldowania), to równocześnie – w ślad za ostatecznym stanowiskiem ZUS – stwierdził, że S. M. nie legitymuje się żadnym okresem kwalifikowanego zatrudnienia. W tym bowiem względzie Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu zgodził się w pełni z pozwanym organem rentowym co do tego, że nie można wiązać pracy wykonywanej w służbie zdrowia polegającej na wykonywaniu protez dentystycznych z pracami przy produkcji i przetwórstwie żywic i tworzyw sztucznych w chemii. Powołując się dodatkowo na opis stanowiska pracy technika dentystycznego Ministerstwa Gospodarki Pracy i Polityki Społecznej zawarty

w „Przewodniku po zawodach”, Sąd Okręgowy akcentował, że technik dentystyczny w swojej pracy używa nie tylko tworzyw sztucznych ale też innych materiałów

w tym ceramicznych czy metalowych, przy czym nawiązując do zeznań samego wnioskodawcy, odnotowywał, że potwierdził on, iż sama tylko praca przy użyciu gipsu zajmowała mu dziennie od 3-4 godzin. Na potwierdzenie swych racji co do braku podstaw utożsamiania prac technika dentystycznego z pracą właściwą dla branży chemicznej związanej z przetwórstwem i produkcją tworzyw sztucznych, Sąd I instancji powoływał liczne orzeczenia tak sądów apelacyjnych jak i Sądu Najwyższego m.in. wyroki: Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 stycznia 2015 r.

III AUa 3193/13 LEX nr 1648851, i Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia

10 września 2014 r. III AUa 261/14 OSA 2014/11/106 – 114, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2013 r. II UK 344/12 LEX nr 1618890. Reasumując Sąd Okręgowy stwierdzał więc, że wnioskodawca S. M. nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przewidzianych w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U.

z 2015 r., poz.748) i w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Z tego to więc względu odwołanie wnioskodawcy od ostatniej decyzji ZUS z dnia 17 kwietnia 2015r. zostało oddalone, przy dodatkowym powołaniu w podstawie prawnej rozstrzygnięcia art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Z kolei fakt, iż pozwany organ rentowy w toku procesu uchylił swoje uprzednie decyzje z dnia 9 października 2014 r., 6 listopada 2014 r. i 28 listopada 2014 r. uzasadniał – w ocenie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu – umorzenie w tym zakresie postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., wobec braku przedmiotu odwołań (braku decyzji ZUS).

Wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 10 września 2015 r. zaskarżony został przez wnioskodawcę S. M.. W apelacji z dnia

12 października 2015 r. wnioskodawca, zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz.748) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), a także przepisów zarządzenia resortowego Ministra Zdrowia

i (...) z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. (...) Nr 8, poz.40), przez bezzasadną odmowę uznania jego pracy technika dentyścycznego za pracę w warunkach szczególnych, a tym samym błędne przyjęcie,

iż nie legitymuje się wymaganym okresem kwalifikowanego zatrudnienia, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie mu prawa do dochodzonej emerytury, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący

w szczególności podkreślał, że dowodem wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych było już samo świadectwo wykonywania tego rodzaju pracy wystawione przez Samodzielny Publiczny ZOZ w K., w którym słusznie przywołano odpowiednią pozycję zarządzenia resortowego przewidującego wprost, że praca technika dentyścycznego w zakładach służby zdrowia jest pracą w warunkach szczególnych. Równocześnie apelujący podnosił, że jego koledzy i koleżanki zajmujący tożsame stanowisko pracy uzyskali prawo do wcześniejszej emerytury, w tym również jego siostra, dlatego czuje się szczególnie skrzywdzony. Dodatkowo wnioskodawca akcentował, że pracował w dużej Protezowni, gdzie występowały szczególnie szkodliwe dla zdrowia warunki pracy, czego potwierdzeniem miała być dołączona do apelacji dokumentacja medyczna obrazująca schorzenie wątroby odwołującego jako, jego zdaniem, mającego pozostawać w związku przyczynowo-skutkowym z warunkami tej pracy.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawcy (oświadczenie pełnomocnika ZUS złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy S. M. zważył co następuje;

Wniesiony przez wnioskodawcę środek odwoławczy nie może odnieść pożądanego skutku. Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 10 września 2015 r. jest w ocenie tut. Sądu – wbrew zarzutom apelacji – wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

I tak przede wszystkim odnosząc się do zarzutów zaskarżenia w pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych samo w sobie nie jest jeszcze dostatecznym dowodem dla potwierdzenia kwalifikowanego zatrudnienia ubezpieczonego, bowiem jest to jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. stanowiący dowód tego, że osoba która go wystawiła zawarła takiej ani innej treści oświadczenie (por. m. innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2011 r. I UK 107/11 LEX nr 1084700). Tym samym dokument ten podlegał weryfikacji tak przez pozwany organ rentowy jak i sąd, a trzeba jednocześnie zauważyć, że świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez Samodzielny Publiczny ZOZ w K. nie dokonywało przyporządkowania stanowiska pracy wnioskodawcy do odpowiedniej pozycji i wykazu załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ,a jedynie nawiązywało do przepisów zarządzenia resortowego . W tym zaś względzie należy podkreślić, że przewidziane

w art.32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz.748) odesłanie do „ przepisów dotychczasowych „ oznacza odesłanie do wykazów obejmujących świadczenie pracy w szczególnych warunków zawartych wyłącznie wykazie A załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie zaś do wykazów resortowych wydanych na podstawie przepisów kompetencyjnych § 1 ust. 2 - 3 wyżej tego rozporządzenia (bliżej na ten temat w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r. III ZP 30/01 OSNP 2002/10/243). Mówiąc krótko ,ocena czy dana praca jest pracą w warunkach szczególnych może być dokonywana tylko w aspekcie prac przewidzianych w wykazie A omawianego rozporządzenia , a nie stanowisk pracy wymienionych w wykazach resortowych , które mają w tym względzie jedynie charakter pomocniczy. Tak więc niewystarczającym jest uznanie, że praca ma charakter pracy w warunkach szczególnych jeżeli jest ona wymieniona wyłącznie w akcie branżowym, a nie znajduje swego potwierdzenia w wykazie rozporządzenia (tak też

w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r. I UK 41/05 OSNP 2006/19 -20/306). Taka zaś sytuacja występuje w okolicznościach przedmiotowej sprawy ,bowiem wskazywane w świadectwie pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy zarządzenie resortowe wymienia stanowisko technika dentystycznego, ale jego odpowiednika nie znajdujemy wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze .Nie można przy tym zapominać ,że wyodrębnienie w tym wykazie prac kwalifikujących do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym ma charakter branżowy co oznacza ,że nie można dowolnie i z naruszeniem postanowień rozporządzenia wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r. III UK 74/10 LEX nr 901852). Tym samym skoro w Dziale XII Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r. odnoszącego się do służby zdrowia i opieki społecznej nie wymieniono stanowiska technika dentystycznego , to nie jest uprawnione czynienie jakiegokolwiek analogii do prac przewidzianych w Dziale IV tego wykazu dotyczących branży chemicznej , jako prac przy przetwórstwie i produkcji tworzyw sztucznych (tak też m. innymi w jednym z ostatnich wyroków tut. Sądu z dnia 25 lutego 2015 r. III AUa 854/14). W tym kontekście Sąd I instancji właściwie też zwrócił uwagę na specyfikę pracy technika dentystycznego jako pracy niezwiązanej w całym swym dobowym wymiarze jedynie z obróbką tworzyw sztucznych, bo przecież tworzywami tymi nie są gips czy metal , którymi także posługuje się technik dentystyczny . O stałości zaś pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. decyduje dopiero pełnowymiarowość narażenia na czynniki szkodliwe dla zdrowia uznane za kwalifikujące do pracy w warunkach szczególnych (tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. II UK 306/07 OSNP 2009/21-22/290). Z tych to więc wszystkich wyżej na prowadzonych względów - pomimo odmiennego w swej tezie , jednostkowego i w żadnym razie nie podzielanego przez skład orzekający w niniejszej sprawie ,wyroku tut. Sądu z dnia

6 marca 2013 r. III AUa 1243/12 (na który powoływał się wnioskodawca w treści odwołania) - na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji wnioskodawcy jako bezzasadnej.

Na koniec ,odnosząc się do pośrednio wyartykułowanego przez skarżącego zarzutu braku podstaw do zmiany przez ZUS swego stanowiska w zakresie oceny charakteru jego zatrudnienia w trakcie trwania postępowania sądowego – Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć , że jakkolwiek takie postąpienie może być oceniane jako naganne w aspekcie obowiązku zachowania przez organ rentowy tego rodzaju standardów działania które mają budzić zaufanie obywatela do jednostki jako organu administracji publicznej, to jednak powyższe nie może wpłynąć na końcowy wynik sprawy, skoro w ostatecznym wyniku decyzja ZUS stanowiła o odmowie prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego ,a w tym wypadku obowiązkiem sądu jest pełna ocena prawidłowości decyzji , co tym samym oznacza, iż sąd może odmówić przyznania prawa do świadczenia nawet w sytuacji niekwestionowania przez organ rentowy jakiegóż z przesłanek wskutek popełnionego błędu w jej ocenie ,czy wręcz zaniechania jej zbadania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2006 r.

I UK 195/05 OSNP 2007/3 – 4/55 , 2 października 2008 r. I UK 88 /08 OSNP 2010/ 7-8/100 , czy 20 maja 2014 r. I UK 421/13 LEX nr 1480156). Z kolei uchylene przez ZUS w trakcie postępowania sądowego uprzednich decyzji, niewątpliwie spowodowało utratę przedmiotu zaskarżenia (braku decyzji od których wniesione zostały odwołania) uzasadniająca w tym zakresie umorzenie postępowania – tak jak przyjął to Sąd I instancji w odniesieniu do odwołań S. M. od decyzji ZUS z dnia

9 października 2014 r., 6 listopada 2014 r. i 28 listopada 2014 r. (podobnie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r. II UK 314/11 LEX nr 1215150).